

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra AMOR OG PSYCHE ET MYTHOLOGISK DRAMA (1833)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 128. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207707686480/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Og Muserne sig viste første Gang,
 Men Nympherne opdrog den lille Amor,
 Hvem tidt som Barn de førte hid i Lunden,
 Til Leg med mig og mine fagre Søstre:
 Da bar han alt sin Bue og sit Kogger,
 Med Pile fyldt, som selv han havde dannet
 Af Fuglefjer og Nattergales Næb.
 Og ofte gik vi sammen gennem Landet,
 Og naar han saae de smilende Hyrdinder,
 Han skød i Hjertet dem sin lette Pild:
 Da gik i Taarer deres Latter over,
 Til Liljer sig forvanded Kindens Roser,
 Høit under Sløret hævede sig Barmen,
 Og skjælvende og sukkende de stod.
 Jo meer de ængstedes, desgladere
 Vi Begge blev, og naar tilsidst de sank
 I Græsset ned og væded det med Taarer,
 Vor høie Latter gennem Skoven klang.

PSYCHE. Hvad, Amor lo ved Menneskenes Sorg?
 PHANTASUS.

Ja, dengang var saa flygtig han som Fuglen,
 Og lille var han, knap saa stor som jeg.
 Men da fra Jordens Dale Bønner steg
 Til Zeus om Naade for de unge Hjerter,
 Lod Livets Fader frem Anteros komme,
 En Søn af Venus, smilende som Amor.
 Og snart Anteros voxte og blev stor;
 Men Dag fra Dag blev ogsaa Amor større,
 Og vandred stille med sin yngre Broder,
 Thi Begge meer end Alt hinanden elsked,
 Og Begge kappedes i Liv og Væxt.
 Fra den Tid af jeg saae ei Amor meer,
 Dog har min Moder mig fortalt, at han
 Er tidt alvorlig nu og kjender Taarer
 Og Længsels dybe Suk saagodt som Smil.
 Men hvad — du græder? Hvorfor græder du?

PSYCHE. De gamle Sorger ængste nu mit Hjerte.
 PHANTASUS.

Grød ei, men har nu efter hvad jeg siger:
 Snart er ved Maalet vi, kun denne Brø,
 Der smal og krum sig hvælver over Floden,
 Er mellem os og Hyrdegudens Bolig.
 Men denne Brø er farlig at betræde;
 Hvis Svimmel dig et Øteblik betager
 Og Foden glider, styrter du i Dybet.
 Thi bøl dit Hoved ned, at jeg om Panden

Dig binde kan mit Slør. Med det før Øiet
Gaaer tryk du over Broen ved min Haand.

PSYCHE. Gjør som du vil, thi Faren bedst du kjender.

PHANTASUS tager sit Slør af Skulderen og bløder det PSYCHE for Øinene.

PHANTASUS.

Skrid fremad nu, just som min Haand dig fører.

PSYCHE. Men hvor forandret er den dunkle Skovvei!
Ukjendte Syner vexde for mit Blik.

PHANTASUS.

See op tilhoire! — Siig mig hvad du skuer.

PSYCHE. Jeg skuer fjerne Bjerge, hvor paa Randen
Af Klipperne et Chor af Piger danser.
Knap røre de med Foden Fjeldets Tind,
Mens frit i Luften Klædebonnet flagrer.

PHANTASUS.

Det er de skyomslørte Oreader,
Der evig unge hoo paa Bjergets Top.
Men see i Dybet ned, mod Flodens Bølge!

PSYCHE. En Flok af Nympher seer jeg der at svømme;
Med Siv omkrandsed' er de mørke Løkker,
Der svæve lig et Slør paa Vandet hen.
Og hist ved Bredden Andre hvile sig,
Som fast i Armen holde gyldne Kummer
Og store Krukker, hvoraf Vandet strømmer.

PHANTASUS.

Najaderne det er. Men sku tilvenstre,
Mod Egeskoven hist!

PSYCHE.

O hvilket Syn!
Ved hvert et Træ jeg seer en Nymfhe sidde
I græsgrøn Dragt med Liljekrands om Panden,
Og som i Slummer sænker hun sit Hoved,
Mens rundt om Stammen hendes Arm sig snoer.
Hun rører sig — o seel medeet bevæget
Sig Kronens Løv; medeet de slanke Grene
Sig boied dybt, og hørl fra Stammens Bark
Der strømme klare Toner os imøde.

PHANTASUS.

Det er Dryadens Sang! Med Træet født,
Den glade Nymfhe synger mens det blomstrer,
Men visner Træet, hendes Liv er endt.

PSYCHE. Og vender opad jeg mit Blik mod Luften,
Jeg tusind Fugle seer, som ei jeg kjender,
Og Skikkelser, som aldrig før jeg skued.

PHANTASUS.

Det er de høie Guders Sendebud,
Der flyve rundt til alle Verdens Kanter,